

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **ČSAD Invest, a.s.**, se sídlem Ohrada 791, Vsetín, zastoupen JUDr. Pavlem Vyroubalem, advokátem se sídlem Palackého 168, Vsetín, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČSAD Semily, a.s.**, se sídlem Na rovinkách 211, Semily, zastoupena JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2008, č. j. 62 Ca 11/2008 - 110,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	18-05-2009
Číslo:	VUS-6061/2009 ORL
Přílohy:	ORL 0.50 BNE

O d ů v o d n ě n í:

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 16. 5. 2008, č. j. 62 Ca 11/2008 - 110, zrušil k žalobě ČSAD Invest, a.s. rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 5. 2006, č. j. 2 R 024/06 - Šp, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20. 2. 2006, č. j. VZ/S248/05-2830/2006/520-KV, kterým bylo zastaveno správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele veřejné zakázky a zamítnut návrh žalobce ČSAD Invest, a.s. na vydání předběžného opatření. Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v rozsudku ze dne 21. 12. 2007, č. j. 7 Afs 82/2007 - 87, kterým byl zrušen v nyní projednávané věci předchozí rozsudek krajského soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 62 Ca 29/2006 - 51, není kauce podle ustanovení § 98 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) součástí návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, neboť v ustanovení § 97 odst. 1 citovaného zákona není kauce uvedena jako jedna z náležitostí návrhu na zahájení tohoto správního řízení. V případě nesložení kauce (vůbec či částečně), proto nepřipadá v úvahu postup podle § 97 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. Jedná se o podmínku řízení, za jejíž nesplnění však zákon o veřejných zakázkách, ani zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, nestanoví žádnou sankci. Jelikož nesložení kauce není podle platných právních předpisů v této věci nijak sankcionováno, je nutné lhůtu pro složení kauce hodnotit jako lhůtu pořádkovou. Postup správních orgánů proto nebyl v souladu se zákonem, pokud bylo řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v důsledku nesložení kauce v zákonem požadované výši podle § 97 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách zastaveno.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný správní orgán jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 7 Afs 82/2007 - 87 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2007, č. j. 62 Ca 29/2006 - 51, a to z toho důvodu, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nesplnění povinnosti složení kauce podle § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť tento nedostatek hodnotil jako vadu návrhu podle § 97 odst. 2 citovaného zákona, kterou lze zhojit výzvou k doplnění návrhu, případně správní řízení zastavit. Nejvyšší správní soud byl naopak toho názoru, že kauce podle § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách není součástí návrhu na zahájení řízení a že zákon za nesplnění povinnosti složit kauci navíc nestanoví žádnou sankci. Rozsudky Nejvyššího správního soudu a krajského soudu (zde v důsledku závaznosti právního názoru vysloveného kasačním soudem) jsou nesprávné. V této souvislosti je třeba poukázat na předchozí rozhodnutí Krajského soudu v Brně v obdobné věci vedené pod sp.zn. 62 Ca 18/2006. Nejvyšší správní soud o předchozí kasační stížnosti ze dne 28. 8. 2007 navíc rozhodoval v rozporu s Jednacím řádem Nejvyššího správního soudu a ustanovením § 17 s. ř. s., neboť o uvedené kasační stížnosti mělo být rozhodováno v rozšířeném senátu. Z předchozí doby existuje rozhodnutí (sp.zn. 62 Ca 18/2006), v němž krajský soud dospěl ke zcela odlišným závěrům, než Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2007, č. j. 7 Afs 82/2007 - 87. Stěžovatel navrhl neaplikovat ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť jeho aplikací, jež vylučuje věcné projednání kasační stížnosti, by došlo k nemožnosti napadnout výklad právního předpisu, který považuje za neústavní. Je tomu tak i proto, že pokud v poslední den lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele není připsána kauce na účet orgánu dohledu, musí být správní řízení zastaveno. S ohledem na výše uvedené proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že plně souhlasí se závěry, které jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2008. Stěžovatelovy námitky považuje za neopodstatněné a navíc je i zřejmé, že stěžovatel zaměňuje rozhodnutí soudů různých úrovní – soudu krajských a Nejvyššího správního soudu. Skutečnosti namítané v kasační stížnosti proto žalobce považuje za ryze účelové a nemající zákonnou oporu. Z těchto důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti v celém jejím rozsahu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost není přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“.

Z výše popsaného stavu je zřejmé, že krajský soud rozhodoval znovu poté, kdy bylo jeho předchozí rozhodnutí v nyní projednávané věci zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu, přičemž krajský soud se v novém rozhodnutí řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který věc meritorně projednal a dospěl k závěru, že kauce podle § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách není součástí návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, nýbrž je podmínkou řízení správního orgánu vykonávajícího dohled. Nesplnění povinnosti složit kauci v požadované zákonné výši však není zákonem nijak sankcionováno, a nelze proto řízení z tohoto důvodu zastavit. Stěžovatel v nově podané kasační

stížnosti napadá meritorní posouzení věci, tedy právní názor Nejvyššího správního soudu, který se již k této problematice ve svém předchozím rozhodnutí věcně vyjádřil. Stěžovatel tak požaduje po Nejvyšším správním soudu, aby se znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát svůj závazný právní názor na výklad práva vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto právním názorem řídil. Taková kasační stížnost je však podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

Nejvyšší správní soud se již také k této otázce vyjádřil např. v usnesení ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupném na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje i na rozsudek ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 - 106, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „pokud se stěžovatel v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, dovolává stížních důvodů v předchozí kasační stížnosti již jednou uplatněných a Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumaných, je kasační stížnost v této části nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.“

Ke stěžovatelově námitce spočívající ve výtce porušení § 17 s. ř. s. a Jednacího řádu Nejvyššího správního soudu lze toliko konstatovat, že předmětné ustanovení se týká rozhodování v rozšířeném senátu Nejvyššího správního soudu v případech, kdy senát jmenovaného soudu dospěje k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v dřívějším rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Jinými slovy řečeno, toto ustanovení se týká pouze vztahu mezi jednotlivými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, v nichž senáty dospěly k odlišným právním názorům. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně, v němž byl zaujat jiný právní názor, je proto z hlediska a smyslu § 17 s. ř. s. naprosto irelevantní. Navíc předmětem kasačního řízení je přezkum napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2008, č. j. 62 Ca 11/2008 - 110, a proto jakákoliv námitka směřující do jiného, než právě uvedeného rozhodnutí, je naprosto mimo nyní projednávanou věc.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelovu kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2008, č. j. 62 Ca 11/2008 - 110 je nutno odmítnout pro nepřipustnost /§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s./, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, věty první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o nákladech řízení způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

Za správnost vyhotovení:
Denisa Steinocherová *DS*

JUDr. Jaroslav Hubáček, v. r.
předseda senátu